

Geachte genodigden, beste vrienden,

Mag ik u eerst en vooral bedanken voor uw gastvrijheid in deze mooie en ook voor Vlaanderen historische stad en voor de organisatie van dit symposium, waar ik alleszins vele nieuwe vrienden hoop te maken om van elkaar te leren. Mag ik de FPÖ ook proficiat wensen met de klinkende overwinning die ze onlangs bij de gemeenteraadsverkiezingen behaald hebben waardoor ze de socialistische partij van een decennialange meerderheid verdreven hebben. *Last but not least* dank u dat ge onlangs in België de rode duivels met een gelijkspel in bedwang zijn komen houden. Bij gebrek aan beter worden immers zelfs voetbaloverwinningen in België misbruikt om een artificieel staatsnationalisme op te krikken. U hebt dat verhinderd, waarvoor onze dank.

Goede vrienden, op mijn identiteitskaart staat nog steeds dat ik een *Belg* ben. Voor de meesten onder u roept de naam België waarschijnlijk chocolade en bier op, en misschien een paar toeristische gemeenplaatsen zoals Manneken Pis en het Atomium. Of een paar topsporters die “liever niet aan politiek doen”, en dus met een Belgische vlag rondlopen. Nog niet zolang geleden orakelde een Belgische minister dat het “immoreel” was om in Oostenrijk te gaan skiën, omdat daar iemand verkozen was die hem niet aanstond. Een grappig land met grappige leiders dus, dat wel.

Voor mij, en voor steeds meer volksgenoten, is dat etiket “Belg” echter een probleem. Het is een nationaliteit waar men vandaag zeer kwistig mee omspringt (niets is bij ons zo gemakkelijk voor een allochtoon als Belg worden), maar de Nederlandstalige inboorlingen, de Vlamingen dus, die 60 procent van het bewonersaantal uitmaken, voelen zich onder die Belgische vlag steeds minder thuis,- hebben er zich eigenlijk nooit thuis gevoeld.

Als Vlamingen hebben wij een rijke culturele traditie die van de middeleeuwen tot de hedendaagsheid reikt: o.a. de Vlaamse schilderkunst, van Brueghel tot Tuymans en van Rubens tot Fabre, is wereldwijd een begrip. Verbondenheid met de aarde en een barokke fantasie vormen de hoofdpijlers van dat collectief levensgevoel. Maar als Belg voelen we ons klein, worden we tot bescheidenheid gedwongen, en zijn we de underdog van Europa. En merkwaardig: het Belgische establishment én de Euro-bureaucratie zijn als de dood dat we uit ons groots verleden en onze culturele identiteit de kracht zouden kunnen putten om ook een *politieke* zelfstandigheid te claimen. De Vlaming is dus een onderBelg, die permanent moet geherkoloniseerd worden, en wiens culturele identiteit vooral niet in nationalisme mag ontaarden.

Vlaanderen is een volk zonder staat, België is een staat zonder volk. Hoe het zover is gekomen? Ik ga hier geen geschiedenisles geven. Maar een kort resumé is wel handig om te begrijpen wat er vandaag gebeurt. Ergens begon het in 1815, uitgerekend hier in deze mooie stad Wenen, op het congres waar de kaart van het nieuwe, post-napoleontische Europa werd uitgetekend. In de groeipijnen die daarop volgden, slaagde Frankrijk erin om een wig te drijven in het jonge Koninkrijk der Nederlanden, en een opstand te ensceneren die als de “Belgische revolutie” zou bekend worden. Een geniale strategische zet: België werd een bufferstaat waarover Frankrijk een sterke politieke en economische invloed zou blijven uitoefenen. Ook vandaag nog.

Maar meteen ook ontstond een artificiële natie met twee culturen, twee talen, twee volkeren, twee democratieën: een Vlaamse en een Franstalige. Zulke hybride naties zijn er wel meer, en het hoeft niet altijd op een catastrofe uit te lopen. Toch heeft bv. de geschiedenis van de

Oostenrijks-Hongaarse Dubbelmonarchie, van Tsjecho-Slowakije, en meer recent nog van de Balkan geleerd dat staten zonder culturele of etnische cohesie niet standhouden. Men kan niet zomaar staten fabriceren,- naties zijn enkel levensvatbaar als ze gegrondvest zijn op volksverbondenheid: dat is zowat de kern van het moderne volksnationalisme. En dat is wat nu in de 21ste eeuw aan het gebeuren is: de hertekening van naties tot volkseigen territoria. Kijk naar Tsjechië, kijk naar het uiteenvallen van de Sovjet-Unie, kijk naar Catalonië. In deze tendens zijn het doorgaans, op enkele uitzonderingen na, niet de afscheidingsbewegingen die geweld uitoefenen: het zijn veeleer de oude, centralistische natiestaten die hun macht met geweld en ondemocratische middelen proberen te handhaven en de loop van de geschiedenis proberen te vertragen.

In de Belgische natiestaat kwam er nog een complicatie bij, die dodelijk zou blijken: er loopt een breuklijn, dwars door het land, tussen een Latijnse denkwereld en een Germaanse. Een breuklijn die al duizenden jaren oud is, en die tot op vandaag heel sterk voelbaar is. Alleen dat al bewijst dat “identiteit” niet zomaar een fictie is.

De Waals-Vlaamse kloof is dus zeker niet alleen taalkundig, maar ook mentaal en cultureel. De Latijnse cultuur cultiveert een sterk centraal gezag, een omvangrijk bureaucratisch apparaat, veel regelgeving en een burger die helemaal afhankelijk is van het systeem. De Germaanse bestuurstraditie tendert net naar het omgekeerde: een eenvoudig rechtssysteem gebaseerd op billijkheid, een gedecentraliseerd bestuur, een minimum aan administratie en bureaucratie, en een zelfredzame burger die zo min mogelijk afhankelijk wil zijn van de staat.

En het zijn nu juist die Latijnse en Germaanse paradox, die men in België, met Walen en Vlamingen in een keurslijf heeft willen samen wringen. Mocht men dit in een confederatie op zijn Zwitsers gedaan hebben, het zou misschien een levenskans gehad hebben, maar dat gebeurde nu net niet. België moest vanaf zijn ontstaan naar Frans model geconcipieerd worden: het Latijnse etatisme, met Brussel als centrum, en met het Frans als unieke voertaal, was en bleef de absolute referentie voor de stichters van België en het heersende establishment.

Helaas zat men opgescheept met een vervelende bijkomstigheid: een democratische meerderheid, de Vlamingen, die in dat model niet pasten. Niet qua taal, niet qua cultuur, niet qua mentaliteit. Zij moesten dus “aangepast” worden, verfranst, in naam van een superieure Latijnse cultuur en de verlichtingsidealen die uit Frankrijk tegemoet waaiden. Vandaar de onvergetelijke boutade van Charles Rogier, een der eminente stichters van de Belgische staat: *“La Belgique sera latine, ou elle ne sera pas”*.

De taal werd dus een instrument van onderdrukking, ik aarzel zelfs niet om van culturele genocide te spreken. Iedereen die deel wou nemen aan het openbare leven, diende zich te verfransen. Het was de definitieve bekering tot de Latijnse cultuur en het verbreken van alle banden met de oorspronkelijke cultuur en de eigen “wortels”. Aarzelend kwam er in de 19de eeuw zoiets als een “Vlaamse beweging” op, een burgerrechtenbeweging die ijverde voor eigen taal en cultuur, zonder dat ze overigens onmiddellijk de opheffing van de Belgische staat eiste. Maar naarmate de tijd vorderde, nam het radicalisme toe. De twee wereldoorlogen hebben daarin een katalyserende rol gespeeld: de Vlamingen hadden hoe lang hoe minder zin om een vaderland te verdedigen dat het hunne niet was.

Het inzicht groeide ook mettertijd, dat onderhandelingen met de Franstaligen op zich nefast waren, omdat ze helemaal pasten in dat Latijnse kader van de teksten, de eindeloze exegese, de dubbele bodems, het spelen met woorden die altijd weer een alibi vormden voor nieuwe dubbelzinnigheden. Het resultaat van die Belgische compromis-logica onthult zich vandaag immers op een ontstellende manier: een onbestuurbaar land met zes regeringen en evenveel parlementen. Men is dat “*de Belgische constructie*” gaan noemen: een labiel evenwicht van compromissen en koehandels, die na een tijdje hun ondeugdelijkheid bewijzen, en dan door nieuw oplapwerk worden gerepareerd.

Dit onoverzichtelijk kluwen heeft een *democratisch deficit* veroorzaakt, waarbij de burger de politiek als een wereldvreemd bedrijf is gaan beschouwen. Want, beste vrienden, vergis u niet: België valt niet meer uit te leggen in het buitenland,- maar ook in het *binnenland* wordt zijn structuur een mysterie, een surrealistische collage.

Tegelijk hebben alle economen aangetoond dat Vlaanderen Wallonië en Brussel financieel onderhoudt, al decennia lang. Wallonië is een door de socialistische partij gedomineerde regio, die jaarlijks enorme sommen naar zich toe draineert, nodig voor werkloosheidsvergoeding, ziekteverzekering, en uitkeringen allerhande. Brussel, de “hoofdstad van Europa”, herbergt achter de schitterende buildings een snel verarmende bevolking waarin een Marokkaanse subcultuur van werkloze jongeren steeds meer domineert. U zult dus begrijpen dat Wallonië én Brussel hevige voorstanders zijn van de Belgische eenheid: jaarlijks betaalt elke Vlaming gemiddeld zo’n 2000 euro “transfergeld”. Geld dat verdwijnt in de bodemloze put van het uit zijn voegen groeiend sociaal zekerheidsstelsel dat mensen veeleer ont-responsabiliseert en arm *houdt*.

Tenslotte willen de Vlamingen definitief af van de Latijnse bestuurscultuur, waarin wetten amper nog worden toegepast, criminelen na een half uur arrestatie fluitend buiten wandelen omdat hun advocaat een “procedurefout” ontdekte, en een bedrijf dat zich wil vestigen door een bureaucratische hel moet gaan. België is het synoniem geworden van slecht bestuur. Europa, het huidige Europa, wil België behouden, dat is duidelijk. De francofone elites hebben zich stevig ingegraven in de Europese lobby’s. Bovendien worden België én Europa door hetzelfde democratisch deficit en bureaucratische bedilzucht gekenmerkt. Het zal u dus niet verbazen dat de Vlaming zich niet alleen steeds meer van de Belgische constructie afkeert, maar ook van het Europa zoals het zich vandaag profileert.

Tot zover de geschiedenis en de context. Mijn partij, het Vlaams Belang, is al drie decennia de politieke motor van de Vlaamse onafhankelijkheidsbeweging. Wij zijn een vrijheidspartij, een onafhankelijkheidspartij en een rechtvaardigheidspartij. Wij zijn niet tegen Wallonië, niet tegen Franstaligen, niet tegen Europa, zelfs niet tegen de Latijnse bestuurscultuur,- zolang wij ze maar niet moeten ondergaan. Wij zijn wel tegen een systeem waar geen volkse cohesie tegenover staat. Wij zijn tegen een constructie die, door een historisch accident, twee cultuurgemeenschappen aan elkaar heeft geklonken die te verschillend zijn om een gemeenschappelijk maatschappelijk project op te bouwen. En wij stellen vast dat die unitaire structuur mensen belet om vrij te spreken, vrij te denken, vrij te leven, vrij te ademen. België gedraagt zich tegenover de Vlamingen zoals het zich weleer gedroeg in Congo: als kolonisator die een “Herrencultuur” bracht en het bezette land als een economisch wingewest zag.

Goede vrienden, vandaag is de impasse totaal. Na de recente juni-verkiezingen, door de gematigde Vlaams-nationalisten gewonnen, verkeert België al vier maanden in een politieke crisis en kan er zelfs geen regering meer gevormd worden, omdat de etterbuilen, die wij al een hele tijd aanraken, nu allemaal tegelijk openspringen. In de onderhandelingen die het schip vlot moeten trekken wordt mijn partij niet geraadpleegd, maar dat deert ons niet: het opkalefateren van een wrak is niet onze zaak. De tijd speelt in ons voordeel, en dat beseft men. Wij gaan voor échte zelfstandigheid van een Vlaamse volks- en cultuurnatie, in een Europa dat onvermijdelijk zal moeten toezien hoe steeds meer volkeren die weg volgen. Niet meer de weg van het 19de eeuwse staatsnationalisme, maar de weg van het 21ste eeuwse volksnationalisme.

Het Vlaams Belang is ook de partij die voor het eerst, in de late jaren '80 al, signaleerde dat de ongecontroleerde migratie, de bijbehorende import van het islamitisch extremisme, en de onwil van allochtonen om zich te integreren, tot zware samenlevingsproblemen zou leiden. Men heeft ons dat toen zwaar aangerekend, van "racisme" beschuldigd, en zelfs juridisch maatwerk gefabriceerd om ons als "ondemocratische partij" te laten vervolgen.

Vandaag wordt van links tot rechts erkend dat we gelijk hadden, zonder dat er overigens ten gronde iets wordt gedaan aan het probleem. Grote delen van grootsteden zoals Antwerpen, Brussel, maar nu ook kleinere centra en provinciestedjes, worden bewoond door concentraties van immigranten uit de Maghreb die onze taal noch onze cultuur delen, zich zeer uitdrukkelijk niét willen integreren, en een gewelddadige jongerencultuur herbergen die zowel neigt naar de criminaliteit als naar het islamitisch extremisme. Die stadsdelen zijn tikkende tijdbommen en gelden als *no go*-zones, plekken waar u en ik niets te zoeken hebben, maar waar ook de politie en de ordediensten met een wijde boog rondlopen. Het zijn stukken jungle in de stad, waar het recht van de sterkste heerst en bendes het voor het zeggen hebben. Er heerst ook een zeer duidelijk ressentiment tegen de Westerse cultuur en haar waarden, waarbij de imams ook opruiende taal spreken. In het zogenaamde "hoofddoekendebat" bleek heel duidelijk hoe deze subcultuur zich probeert op te werken tot leidcultuur, en de normen van onze samenleving tracht te vervangen door haar normen, die ons middeleeuws en on-Europees overkomen. Ook deze multiculturele doctrine behoort tot de overlevingsstrategie van het Belgische regime: het kosmopolitische België moest de veeltaligheid en veelkleurigheid etaleren, een bonte, vrolijke mengelmoes van culturen, talen en godsdiensten. België moest de goulash van Europa worden, een pruttelende stoofpot waar alle tegenstellingen en onderscheiden in oplossen. Dat was de theorie. In werkelijkheid hoopte men vooral het Vlaamse identiteitsgevoel te "verdunnen" en zeker ook een nieuwe subklasse van genaturaliseerde migranten te kweken, die vooral Frans spreken en socialistisch stemmen, vermits de meesten van overheidssteun afhankelijk zijn. Het socialisme is bij ons sowieso allang gedegeneerd, van een gelijkheidsideologie naar een extreem cliëntelisme voor "uitkeringsgerechtigden".

Die naturalisatie gaat dus erg vlot, en er worden nauwelijks eisen tot integratie gesteld. Regelmatig wordt er ook een lading illegale migranten "geregulariseerd" en van een Belgisch paspoort voorzien: allemaal nieuwe Belgen die de begrippen "roots" en "identiteit" naar de achtergrond moeten verdringen. Asielzoekers krijgen onmiddellijk een uitkering, velen van hen zijn op hotel gehuisvest. Ik ben vóór het asielrecht, - het is een heilig recht dat bij onze Europese beschaving hoort. Maar in België is het zodanig uitgehold dat vrijwel iedereen er aanspraak kan op maken. Wie, na een lange procedure, toch afgewezen wordt, verlaat het land niet, maar verdwijnt in een illegaal circuit.

Dit imago van vrijhaven en economisch paradijs gaat de wereld rond. Overall in Europa nemen de immigratiestromen volgens de OESO af. In België nam de instroom *toé* met acht procent. Momenteel is België dan ook dé topbestemming voor migranten en asielzoekers. De cijfers spreken voor zich:

- Bijna 20% van de bevolking is van vreemde herkomst
In sommige steden en gemeenten, vooral Brusselse, loopt dit op tot meer dan 70%
- Zelfs in Antwerpen spreekt meer dan 40 procent van de schoolgaande jeugd onder de 12 jaar thuis geen Nederlands

Misschien nog een veelbetekenend gegeven, en nu citeer ik een officieel cijfer dat bij ons door de media zoveel mogelijk wordt weggemoffeld: de Belgische gevangenen - die uitpuilen, we moeten zelfs in Nederland gevangenen gaan afhuren - worden voor 75 % bevolkt door niet-Belgen, of door allochtonen die de Belgische nationaliteit gekregen hebben. Dat geeft toch te denken. België en vooral Vlaanderen wordt een land van ontheemden, ontheemde allochtonen en wat erger is, ontheemde autochtonen. Trop is te veel!

Het Vlaams Belang, goede vrienden, is een nationalistische partij en daarom uiteraard ook vooral een *identitaire* partij, en dat brengt me terug tot het vertrekpunt van mijn betoog: de vraag naar wie we zijn, en welke krachten ons daarbij tegenwerken. Europa moet zichzelf heruitvinden en zijn waarden, die via de Grieks-Romeinse beschaving, het Christendom, het humanisme, en de Verlichting werden overgeleverd en verfijnd, her-actualiseren. Als Vlaamse onafhankelijkheidsbeweging koppelen wij uitdrukkelijk het volksnationalisme aan cultureel zelfbewustzijn en een sterk ethisch normbesef. Ik merk zelfs dat de jongeren daar naar snakken. Men is de permissieve alles-kan-niets-moet mentaliteit van de Mei 68-ers beu, de jeugd zoekt naar houvast en zingeving. De multiculturele smeltkroes, een andere erfenis van die Mei 68-mythologie, is een sociale splijtzwam gebleken. Verdraagzaamheid is ook voor mij een hoog principe. Maar verdraagzaamheid die verglijdt naar permissiviteit en onweerbaarheid is culturele zelfmoord. Wat begint met halalvoedsel op scholen, hoofddoeken in de openbare dienst, gescheiden zwemmen voor man en vrouw, onverdoofd ritueel slachten, moskees en minaretten op elke hoek van de straat eindigt in de sharia zoals die al in Londense wijken wordt toegepast. De islamitische subcultuur komt nu, in naam van onze tolerantieprincipes, het recht opeisen om ons te koloniseren. Daarmee is het bankroet van de democratische rechtstaat nabij.

Hoe sterk de media en het politiek establishment ook de reële problemen in onze samenleving proberen toe te dekken,- het is het volk, de burger zelf die hen dwingt om de realiteit onder ogen te zien. In de jaren '80 behoorden wij tot de eenzame voorhoede en spreekbuis van die radicale burgerreflex . Er was nog geen sprake van een Pim Fortuyn of een Geert Wilders. Vandaag staan wij niet alleen in Europa, dat wordt steeds meer duidelijk: de tijd van de leugen en de volksverlakkerij is voorbij. In steeds meer landen staan partijen op die opkomen voor de eigen Europese identiteit. Ideeënpartijen die stilaan maar zeker hun ideeën verspreiden, hetzij vanuit de oppositie, hetzij door gedoogakkoorden met minderheidsregeringen.

Het is zoals Winston Churchill zei: “*A lie gets halfway around the world before the truth has a chance to get its pants on.*” Welnu, de waarheid trekt inderdaad haar broek aan. En kunnen

zelfs sociaaldemocraten zoals Sarrazin en christendemocraten zoals Merkel niet meer naast de waarheid kijken. Laat hun woorden over de mislukking van de multiculturele maatschappij dan nog ingegeven zijn door opportunisme, het zijn belangrijke signalen dat onze ideeën vruchten afwerpen. Als radicale politici moeten wij niet alleen in onszelf geloven, maar vooral in de kracht van de waarheid.

Ik dank u.

Bruno Valkeniers